

for Anstalten beregnes med et Tillæg for Administration og Inkassation i en Tid, hvor han ikke er i Selskabet. Det vil svare til mellem 10 og 15 pCt. i de fleste Livsforsikringstilfælde vil det svare til 12 pCt. af den forsikredes Forpligtelser. Det er maaske ikke saa meget, men det har dog sin Betydning.

Der kunde nu maaske indvendes dette, at der kunde være god Grund til ikke at give Manden saa meget, som han i og for sig havde Krav paa, al den Stund Livsforsikringsanstalten ikke er en Sparekasse. Men hertil kan siges, at det kan være rigtigt i det Øjeblik, Manden ønsker sine Penge udbetalte. Man kan selvfølgelig ikke tillade alle og enhver at komme løbende til Anstalten og forlange deres Police ombyttede og forlange deres Penge igen. Det kunde netop føre til, at i daarlige Tider, hvor man havde Brug for Penge, eller naar Dødelighedsforholdene bleve store under Epidemier, vilde alle komme løbende og forlange deres Penge igen. Men i det Øjeblik, de ikke forlange deres Penge igen, men kun ønske at ombytte deres Police med en saakaldt fri Police — det vil sige, naar de ønske, at den Sum, som repræsenteres af den Værdi, som Policen nu har for dem, ikke skal udbetales dem, men anvendes til derfor at købe en Forsikringssum, som skal udbetales ved deres Død — er Forholdet et andet, altsaa naar Genkøbssummen ikke fordres udbetalt, men er at betragte som et Inskud en Gang for alle til Køb af en præmiefri Police. I saa Fald er der ikke Tale om at ophæve en bestaaende Police, men kun Tale om en Fortsættelse af den gamle Kontrakt i en ny Form. Derfor synes jeg i hvert Fald, det er meningsløst, at man gaar hen og straffer Manden ved at beregne hans Polices Genkøbsværdi alt for ringe. Jeg hævder, man gør det i det Øjeblik, man beregner hans Forpligtelser brutto, men Anstaltens netto. Man kan indvende, at noget maa der alligevel være at løbe paa. Men jeg skal dertil sige, at der er mere end nok at løbe paa, mere, end Anstalten i Virkeligheden kan forlange. Sagen er f. Eks. den, at der er Forskel paa Sandsynligheden for at naa en vis Alder, naar man er 20 Aar, og naar man er 50. I 20 Aars Alderen er der Sandsynlighed for at naa en Middellevetid af 65 Aar, i 50 Aars Alderen for at naa en Middellevetid af ca. 72 Aar. Nu ville de Præmier, der beregnes, være beregnede paa den Tid, Forsikringen er tegnet, det vil sige f. Eks. i 20 Aars Al-

deren, saa at den Police, der tegnes af en Mand i 20 Aars Alderen, altsaa er tegnet under Sandsynlighed for, at han bliver 65 Aar, men naar han er 50 Aar gammel, er der Chancer for, at han bliver 72 Aar, altsaa 7 Aar ældre; dermed bliver hans Pligt til at betale Præmier forlænget med 7 Aar længere, end man troede, den skulde være, da man indgik paa Kontrakten. Dette Forhold vil jo gøre, at disse 7 Aars Præmie, reduceret Værdi, vil være tjent af Forsikringsanstalten. Det er jo ogsaa værd at tage med i Betragtning.

Endelig er der den Ting, at man altid har set, eller i hvert Fald i de sidste 25 Aar, at Dødelighedstavlerne ere beregnede med en helt anden og større Dødelighed end den virkelige. Man beregner paa den anden Side den Rente, Anstalten kan faa af sine Midler, naar den anbringer dem lavere, end den virkelig er, og man beregner, at Dødeligheden er langt større, end den i Virkeligheden er. Man vil altsaa se, at Anstalten vinder baade ved, at den faktiske Rente er større end den beregnede, og ved, at den faktiske Dødelighed er betydelig ringere end den beregnede Dødelighed, og endelig ved, at den forsikredes Pligt til at betale Præmie bliver forlænget paa Grund af Dødelighedschancens Forskel mellem det 20de og 50de Aar. For saa vidt er der Grund til i hvert Fald at give dem den Cadeau, at man regner de forsikredes Forpligtelser mod Selskabet netto og ikke brutto, beregner dem paa samme Maade, som man beregner Anstaltens Forpligtelser.

I Motiverne til det norske Forsikringslovudkast skelner man netop mellem de Tilfælde, hvor den forsikrede ønsker at faa sin Police ombyttet, og hvor den forsikrede ønsker at træde ud af Selskabet. Motiverne sige meget rigtigt, at ifald den forsikrede ikke ønsker at træde ud af Selskabet, men blot ønsker at faa sin Police ombyttet, er der kun Tale om en fortsat Forsikring i en anden Form, og i dette Tilfælde bør han intet Tab lide, idet han, som Motiverne sige, ingenlunde bør straffes, fordi Selskabet betages Adgangen til at tjene paa fremtidige Præmier. Det er, som sagt, den norske Kommissions Betragtning, og jeg synes, at selv med denne Ændring vil Anstalten staa sig meget godt, og jeg gentager, at jeg anser det for rigtigt og forsvarligt at betale Manden en nogenlunde ordentlig Genkøbsværdi i det Øjeblik, han ikke trækker sine Penge ud, men kun ombytter sin Forsikringspolice fra den Form, at Præ-